

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania Ł. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 2 marca 2023 roku
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł.,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r. poz. 683,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 października 2023 r.,
z udziałem E.S.

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Uchwałą z 2 marca 2023 r., nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o
powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie
Rejonowym w Ł., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 683, działając na
podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie
Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: „u.KRS”) Krajowa Rada Sądownictwa
przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie E. S. do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł. oraz nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie H. P., A. P., Ł. S. i Ł. S.1 do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł. (k. 4).

Pismem z 15 maja 2023 r. Ł. S. (dalej: „skarżący” lub „odwołujący”), zaskarżył ww. uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 2 marca 2023 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł. (dalej: „Uchwała”): (I) w całości co do jej pkt. 1 dotyczącego przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie E. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł.; (II) w części co do jej pkt. 2 w zakresie nie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Ł. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł. (k. 18).

Zaskarżonej Uchwale odwołujący zarzucił:

1) naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1-3 u.KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jego kwalifikacji i konkurujących ze skarżącym kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów,
- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie,
- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur,

2) naruszenie art. 42 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały:

- w sposób sprzeczny z prawem i budzący wątpliwości co do prawidłowości dokonanego wyboru,

- w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których KRS uznała, że kandydatura skarżącego jest gorsza od kandydatury pozostałych uczestników rekomendowanych z pierwszego miejsca,
- w sposób uniemożliwiający poznanie motywów, dla których KRS zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie skarżącego, pomimo że ocena kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego wskazują na to, że ma lepsze kwalifikacje niż kandydaci rekomendowani z pierwszego miejsca, w tym E. S.,
- w sposób świadczący o dowolności wyboru poprzez przyjęcie kryteriów oceny kandydatów, których porównanie w ustalonych w postępowaniu okolicznościach i cechach istotnych dotyczących poszczególnych kandydatów, wskazuje, że odmowa przedstawienia wniosku o powołanie skarżącego stoi w sprzeczności z regułami przyjętymi w niniejszym postępowaniu o charakterze konkursowym, a także z zasadami równego, opartego na jasnych, niedyskryminujących kryteriach, dostępu do służby publicznej w zawodzie sędziego sądu powszechnego,
- w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną, w szczególności przez brak wskazania, w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanych z pierwszego miejsca kandydatów za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia skarżącego,
- z błędnym wskazaniem, iż w okresie od lutego 2012 roku do lipca 2013 roku skarżący prowadził własną działalność gospodarczą w formie kancelarii doradców podatkowych - gdzie w rzeczywistości od zawsze była to działalność ściśle prawnicza, wykonywana już w trakcie aplikacji adwokackiej - za zgodą patrona oraz O. w W..

Uzasadniając swoje stanowisko, skarżący wskazał, że KRS nie zastosowała w jednakowy sposób kryteriów oceny w stosunku do wszystkich kandydatów, z uwagi na błędne, powierzchowne i iluzoryczne dokonanie ocen kwalifikacji oraz doświadczenia zawodowego skarżącego oraz osoby rekomendowanej do przedstawienia Prezydentowi RP do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł. Skarżący wskazał, że naruszenie to wiąże się z brakiem uwzględnienia przez KRS okoliczności, że rekomendowana kandydatka nie ma doświadczenia w prowadzeniu spraw karnych, w przeciwieństwie

do skarżącego, który posiada pozytywną ocenę kwalifikacji w zakresie spraw karnych i wykroczeniowych. Okoliczności tej, zdaniem skarżącego, nie umniejsza fakt, że stanowisko sędziego mające być obsadzone w ramach niniejszego postępowania jest dedykowane do wydziału cywilnego. Skarżący podniósł również, że Rada nie uwzględniła jego ponad 10-letniego stażu pracy, w tym głównie w formie kancelarii adwokackiej, podczas gdy doświadczenie zawodowe kontrkandydatki ogranicza się do zatrudnienia w firmie budowlanej specjalizującej się w dużych inwestycjach budowlanych na stanowisku radcy prawnego, w związku z czym w ostatnich 7 latach wykonywała ona obowiązki w wąskim zakresie wynikającym z zatrudnienia w spółce budowlanej. W świetle powyższego, zdaniem skarżącego, w ramach niniejszego postępowania spośród wszystkich kandydatów, posiada on najszerze kwalifikacje połączone również z największym i wszechstronnym doświadczeniem zawodowym potrzebnym do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ł. W końcowych uwagach, skarżący wskazał, że centrum życiowe i zawodowe rekomendowanej kandydatki jest odległe od siedziby Sądu Rejonowego w Ł., wyrażając obawę, że istnieje możliwość wnioskowania przez kontrkandydatkę o przeniesienie do sądu z rejonu znajdującego się bliżej jej centrum życiowego, co może wpłynąć na pogłębienie się występujących już problemów z terminowym wykonywaniem czynności orzeczniczych w Sądzie Rejonowym w Ł.

Skarżący wniósł o uchylenie Uchwały w zaskarżonym zakresie (w całości co do pkt. I oraz w części odnoszącej się do skarżącego co do pkt. 2) i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie uczestniczka E. S. pismem z 6 czerwca 2023 r. wniosła o oddalenie odwołania w całości. Odnosząc się do zarzutów skarżącego wskazała, że jej doświadczenie zawodowe nie ogranicza się jedynie do zatrudnienia w spółce budowlanej i spraw typowo zdefiniowanych jako gospodarcze, bowiem prowadziła ona własną działalność gospodarczą obok zatrudnienia w spółce, a ponadto zajmowała się również wypadkowo sprawami karnymi i wykroczeniowymi. Uczestniczka wskazała także, że twierdzenia skarżącego o rychłym przeniesieniu do sądu mającego siedzibę w W. jest niczym nieuzasadnione, zwłaszcza, że nie wyklucza ona możliwości zmiany miejsca zamieszkania. Reasumując, zdaniem

uczestniczki, KRS rozpatrzyła łącznie wszystkie kandydatury zgłoszone w postępowaniu nominacyjnym zgodnie z ustawowymi wymogami. Ponadto uzasadnienie Uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, w ocenie uczestniczki, że rozstrzygnięcie zaskarżonej Uchwały, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą, w konsekwencji również uzasadnienie Uchwały jest kompletne, zgodne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji Rady (k. 38 i nast.).

W piśmie z 30 maja 2023 r. Biuro Krajowej Rady Sądownictwa poinformowało, że Rada w niniejszej sprawie indywidualnej nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie (k. 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zaznaczyć należy, że ten rodzaj postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym nie stanowi sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale stanowi sądową kontrolę aktów władzy publicznej mającą przeciwdziałać naruszaniu konstytucyjnie gwarantowanych wolności lub praw jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny - dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu - chodzi o sytuacje, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości” ale z zapewnieniem ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego, ale końcową kontrolą legalności działań władzy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r.,

III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury, zwłaszcza gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP. Z przepisu tego wynika, że jedynie KRS posiada kompetencję do przedstawiania Prezydentowi kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Kompetencji tej Sąd Najwyższy nie może czynić pozorną lub w jakikolwiek sposób jej ograniczać w ramach sprawowania kontroli legalności uchwał KRS.

W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Jednocześnie żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi (racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Artykuł 42 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy jego funkcją. Oczywistym jest, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego

materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Treść uzasadnienia nie może też być zdawkowa i sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, uzasadnienie ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Skarżący zawarł w *petitum* pisma zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1-3 u.KRS utożsamiając go przede wszystkim z brakiem wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie oceny kandydatur w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jego kwalifikacji i konkurujących kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów.

W zakresie ww. zarzutu, tj. nierozpoznania sprawy w sposób wszechstronny, który skarżący odnosi do kwestii braku uwzględnienia długiego stażu pracy oraz pominięciu w ocenie jego kandydatury rodzaju prowadzonych spraw (karnych i wykroczeniowych), które jego zdaniem stanowią o lepszych kwalifikacjach aniżeli kandydatki rekomendowanej, wskazać należy, że w uzasadnieniu Uchwały zawarta została informacja, że obydwój kandydaci prezentują odpowiednie kwalifikacje zawodowe, uzyskując pozytywne oceny kwalifikacyjne.

Wskazać również należy, że w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały, zawarta została charakterystyka wszystkich kandydatów. W przypadku skarżącego, uwzględniono w niej zarówno informacje o doświadczeniu w wykonywaniu zawodu adwokata (17 lipca 2013 r. skarżący rozpoczął wykonywanie zawodu adwokata), realizacji obowiązku podnoszenia kwalifikacji, jak i uzyskaniu pozytywnych ocen kwalifikacyjnych z zakresu spraw o charakterze cywilnym, spraw karnych oraz wykroczeniowych. Powyższe świadczy o tym, że Rada nie pominęła żadnej istotnej części kompetencji skarżącego.

Jak wynika z zaskarżonej Uchwały, KRS przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. W tej kwestii Rada uwzględniła staż pracy kandydatów, jednolicie przyjmując początkowy termin tego stażu z chwilą rozpoczęcia wykonywania zawodu.

W treści uzasadnienia Uchwały znajduje się informacja, że najdłuższym stażem pracy na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa legitymuje się dwóch kandydatów, w tym rekomendowana kandydatka, bowiem zawód radcy prawnego wykonuje od września 2011 r., natomiast skarżący legitymuje się krótszym stażem pracy, tj. wykonuje zawód adwokata od lipca 2013 r. Zatem okres uwzględnionego przez Radę stażu pracy obydwójga kandydatów (zapoczątkowany datą rozpoczęcia wykonywania zawodu) został zastosowany w tożsamy sposób zarówno do skarżącego jak i do jego kontrkandydatki. W efekcie próba wyeksponowania własnego stażu pracy (ponad 10 lat) przy jednoczesnym wskazaniu skróconego stażu pracy rekomendowanej kandydatki (do 7 lat - liczonego przez skarżącego od momentu jej zatrudnienia w spółce), nie znajduje żadnych racjonalnych podstaw.

W konsekwencji, nawet w przypadku stwierdzenia w charakterystyce kandydata błędnego opisu działalności dotyczącej okresu od lutego 2012 roku do lipca 2013 roku (jako doradztwo podatkowe zamiast działalności prawniczej), to okoliczność ta, nie miała realnego wpływu na rozstrzygnięcie niniejszego postępowania nominacyjnego, bowiem jak już wskazano, Rada uwzględniła staż pracy skarżącego, od chwili rozpoczęcia wykonywania przez niego zawodu, tj. od lipca 2013 r., w zakres którego nie wchodził podany okres działalności skarżącego.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że Sąd Najwyższy nie może uwzględnić zarzutu dotyczącego doboru kryteriów przez Radę oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w tym wysuniętego na podstawie przeprowadzonego przez skarżącego zestawienia doświadczenia zawodowego, twierdzenia, iż doświadczenie zawodowe skarżącego powinno być uznane za wyższe od kandydatki wskazanej przez Radę, ponieważ on w przeciwieństwie do rekomendowanej kandydatki posiada doświadczenie w prowadzeniu spraw karnych i wykroczeniowych. Należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny powodów, dla których przyjęte kryteria wyboru miały decydujące znaczenie, zwłaszcza jeżeli w zakresie określonych kryteriów oraz ich oceny, poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16; z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17;

z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 27/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 18/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19; z 15 maja 2019 r., I NO 21/19; z 17 maja 2019 r., I NO 11/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19).

Jak też wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego, która opiera się na kontroli zgodności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), w tym z podstawowymi zasadami prawa obejmując również kontrolę zgodności z prawem zastosowanych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20).

Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia, jak słusznie wskazuje uczestniczka postępowania w treści odpowiedzi na odwołanie, nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeżeli skarżący nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19).

Sąd Najwyższy nie może dokonywać porównania kandydatur celem ustalenia czy w rzeczywistości najlepszy z biorących udział w konkursie kandydat został rekomendowany Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Jego rolą jest jedynie

ustalenie „czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów” (wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 102/19).

Należy też zaznaczyć, że każde postępowanie nominacyjne ma odmienny charakter, a Rada ma prawo indywidualnego ustalania w każdym postępowaniu, które z kryteriów zyska szczególne znaczenie przy wyborze rekomendowanych kandydatów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 44/21). Z tego względu zarzut niezastosowania przez Radę w niniejszym postępowaniu nominacyjnym części ustawowych kryteriów oceny kandydatur jest niezasadny.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, iż z pisemnego uzasadnienia Uchwały nie wynika, w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanych z pierwszego miejsca kandydatów za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia skarżącego, należy zauważyć, że w uzasadnieniu wskazano kandydatów spełniających formalnie wszystkie kryteria wyboru, a dokonując wyboru Rada kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi, stażem pracy na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa, faktem podnoszenia kwalifikacji, oceną na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w Siedlcach. Ponadto wskazano, że wprowadzie skarżący również otrzymał pozytywną ocenę swojej pracy i kwalifikacji zawodowych (w tym aspekcie także wynikającą z prowadzonych przez niego spraw karnych i wykroczeniowych), jednak rekomendowana kandydatka posiada dłuższy staż zawodowy. Nie ma zatem wątpliwości, że Rada wskazała ustawowe kryteria przesądzające o przedstawieniu wniosku o powołanie rekomendowanej kandydatki. W świetle powyższego chybione są twierdzenia skarżącego jakoby Rada nie podała motywów swojego rozstrzygnięcia lub by uczyniła to w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli jego zgodności z prawem.

W realiach niniejszego postępowania, Rada dokonując oceny doświadczenia zawodowego, uznała, że to staż pracy przesądza o wyższej ocenie doświadczenia zawodowego kontrkandydatki. Niezasadnie zatem skarżący podważa prawidłowość dokonanej przez Radę oceny doświadczenia zawodowego, podczas gdy głównym czynnikiem w ramach tego kryterium był właśnie staż pracy. Przy tym niewątpliwie

z treści uzasadnienia wynika, że Rada miała na uwadze, iż skarżący prezentuje odpowiednie kwalifikacje zawodowe, co znalazło odzwierciedlenie w pozytywnych ocenach kwalifikacyjnych. W konsekwencji kryterium stażu pracy zróżnicowało ocenę kandydatury skarżącego i wybranej kandydatki.

Całkowicie chybione okazały się także argumenty przedstawione przez skarżącego co do kwestii związanych z miejscem zamieszkania rekomendowanej kandydatki oraz obawami skarżącego, iż wybrana kandydatka może w przyszłości wystąpić o przeniesienie do innego, znajdującego się bliżej jej miejsca zamieszkania sądu. Powyższa okoliczność pozostaje poza jakąkolwiek oceną i nie może wywierać wpływu na wynik postępowania nominacyjnego.

Z powyższych względów, wobec braku niezgodności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS.

[SOP]

[ms]